

A wedding couple in Paris. The groom, Victor, is wearing a dark blue suit and a dark bow tie, with a boutonniere on his lapel. The bride, Margueritte, is wearing a white lace wedding dress and a long white veil. They are standing outdoors with green foliage in the background. The Eiffel Tower is visible in the lower part of the image, partially obscured by a large, broken golden ring.

VICTOR
MARGUERITTE

ÄKTENSKAP KAMRATERNA

A wedding couple in Paris. The groom, Victor, is in a dark blue suit with a bow tie and a boutonniere. The bride, Margueritte, is in a white lace wedding dress with a veil. They are standing outdoors with green foliage in the background. A large, broken golden ring is superimposed over the lower half of the image, with the Eiffel Tower visible through the opening of the ring.

VICTOR
MARGUERITTE

ÄKTENSKAP KAMRATERNA

 SAGA
EGMONT

Victor Margueritte

ÄKTENSKAPSKAMRATERNÄ

SAGA

Äktenskapskamraterna

är översatt från franska av Algot Ruhe efter

Le Couple

Copyright © 1924, 2019 Victor Margueritte och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726159950

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Företal.

Medan jag skrev de sista sidorna av *Kärlekskamraten*, gick det upp för mig att *Framtidens Kvinna* skulle bli halvgjort arbete, om jag icke, efter de skeden som beskrivits med Monique Lerbier och Annik Raimbert, i en tredje bok närmare angav det mål, som hägrade för mig, när jag 1921 utkastade planen till de båda första böckerna.

Ungkarlsflickan (som i en nutidsflickas gestalt förkroppsligade kvinnans rätt till könslig likställighet med mannen) — *Kärlekskamraten* (som avsåg att med den fria förbindelsen som exempel bevisa, hur omöjligt det är för en fransk kvinna och moder, att göra sig likställigt gällande inom äktenskapet och med hänsyn till barnens uppfostran) — dessa båda böcker avsåg ingenting annat än att ohöljt och fullkomligt rättvist skildra sedernas utveckling efter kriget.

Men frågas kan om det släktled som kommer att uppstå om tjugu år, ur en generation, som rört sig på dansbanor och idrottsplatser och levat mitt uppe i affärer i nutida stil, kan sägas beteckna avslutningen på en samhällsordning och inledningen till något nytt?. Finns något hopp att vi ska få uppleva en drägligare framtid, skapa en något mindre olycklig mänsklighet tack vare en högre uppfattning av kärleken med bättre likställighet mellan könen? Kort sagt, kan det väntas att mödrarna i eviga tider kommer att finna sig i att brutala män begagna deras döttrar för sina köttsliga njutningar och offrar deras söner till kanonföda?

Detta är de frågor jag uppställer till behandling i *Äktenskapskamraterna* (Le Couple = Paret), förutom kravet

på renhet och obrottslig trohet, lika gällande för man som för kvinna. Min hjälte kommer med all säkerhet att sätta fantasien i ganska livlig rörelse. Frågan gäller intet mindre än detta: spelar inte de erfarenheter mannen gör före äktenskapet, nämligen de tillfällen han har att mäta sig och locka kvinnor till äktenskapsbrott, liksom en säkerhetsventil, genom vilken äktenskapets bestånd tryggas?

Må de som ställer sig överlägsna till dessa frågor, dra sig till minnes vad Victor Hugo, som vid tjugu års ålder gifte sig med Adèle Foucher skrev till sin unga fästmö: »Jag skulle betrakta som någonting ganska tarvligt den unga flickan, som gifte sig med en man utan att vara övertygad om att han, på grund av åsikter och karaktär, icke blott hållermåttan, utan att han rentav — och jag tar ordet i full oinskränkt betydelse — är oberörd, lika jungfrulig som hon... Jag tror utan vidare att den strängaste oskuld är en dygd, till vilken mannen är i lika hög grad förpliktad som någonsin en kvinna. För mig står det som ofattbart, hur det ena könet kan sätta sig över renhetens instinkt, det heligaste av alla drag, som skiljer människan från djuren.» Till den, som häremot uppställer Sainte-Beuve i Juliette Drouet, svarar jag, att ett val i misshugg inte är tillräckligt för att beröva ett ideal sin giltighet. Outtröttligt hävdar jag åter och åter samma rättigheter och samma plikter för alla. Endast under denna betingelse finns möjlighet för jämvikt, framåtskridande och lycka här på jorden.

Finnes det sedan Adam och Evas dagar något annat ord för att beteckna det skapande förbundet än

Äktenskapskamraterna?

Äktenskapskamraterna! Här kommer läsaren, förutom en rad personer som han känner från *Kärlekskamraten* och *Ungkarlsflickan*, att möta dessas barn å ömse håll. Läsarna

torde erinra sig att Monique efter ett smärtefyllt »ungkarlsliv» ingått äktenskap med professor Blanchet och att en son, Georgi, och en dotter Sylvestre, fullkomnat deras lycka. Det torde också böra erinras om den fria förbindelsen mellan Annik Raimbert och hennes kamrat Amédée Jacquemin. Deras son Claude och deras dotter Gine fortsätter här, alldeles som Georgi och Sylvestre, sina föräldrars verk.

Framsprungna ur deras lidanden och deras tro går barnen vidare på den väg Kvinnan och Modern har att följa... Ligger inte alla framtidens hemligheter gömda i detta enda ord: uppfostran?

Nya förbund, nya par av äktenskapskamrater, morgondagens arbetare...

FÖRSTA DELEN

FÖRSTA KAPITLET.

Inför avgudarna böjde jag aldrig ödmjukt knä.

Lord Byron.

— Hör du mamma, jag far snart med Claude.

— Ska du fara din väg? Gärna det min flicka.

Utan att förvånas famnade Annik Raimbert med en hängiven blick Gines hela blonda uppenbarelse, strålande av hälsa, präglad av utsökt behag. Hon stod där rank och ståtlig och stödde sig mot helikopteren, ena armen sträckt och handen vilande mot vingens rand. Den unga flickan verkade med sin präktiga byst och de unga kraftfulla brösten som en liten segergudinna, färdig att störta fram.

Hon tillhörde den nya tiden i utpräglad grad, med sitt fina rörliga ansikte, sin nittonåriga ungdom som sporten modellerat, härdat och givit något av den ädla hållningen hos en antik statyett... Bredvid henne stod Claude lutad över motorn, vars fläkt han undersökte, solbrynt, muskelstark, lika enkel och okonstlat leende som systemen.

Jean Roussot beundrade dem båda i tysthet, också han. Han bebodde alltjämt sitt gamla blygsamma lantställe på sluttningen, vars röda tak från godset Jacquemin-Raimbert syntes höja sig över en dunge av eucalyptusträd. Den stora konstnären hade ännu i ålderdomen kvar sin trosvissa hänförelse. Han svarade på Anniks tanke:

— De är förtjusande, inte sant? Där ha vi dem ju, min Adam och min Eva!

— Det enda som fattas är det framtida samhället — menade Annik småleende.

Utan att ha berövat henne ungdomen, hade åren i alla fall strött sitt silver över hennes kortklippta hår. Lika spänstig och munter som i gamla dar, hade hon fått över sig något på en gång mera viljekraftigt och milt. Roussot omfattade dem alla tre med samma ömma vänskap.

— Framtiden, med hänsyn till den är jag lugn, den kommer att bli bättre. Och det tack vare dem, det vill säga tack vare er... fast man får inte glömma Jacquemin.

— Åh, vad oss angår numera... men för dem hyser jag hopp.

Hon gjorde en stolt åtbörd. Hennes son, hennes dotter, det var en verklig man, en sann kvinna. Detta syskonpar hade inte svikit hennes förhoppningar. Lika djärvt hade de kastat sig ut i livet som de nu tänkte svinga sig upp i luften.

Hon kastade en blick över terrassen, som hon kände så väl med dess stora mimosaträd. Ett lyckans hemvist! Bortom de steniga backarna låg det ändlösa havet baddat av sol, smältande samman med himlens blå.

Den skogsbrand som 1923 hade härjat de sekelgamla korkeksskogarna och talldungarna här på Maures, hade endast för en tid berövat landskapet dess skönhet. 1943!... Gaillardbergen lågo lika praktfulla som fordom under en ny matta av växtlighet. Det hade bara behövts tjugu år för att nya skogar här skulle grönska.

Annik förtröttades aldrig i att beundra naturens outtömliga, ständigt förnyade krafter. Där fann hon liksom Amédée ny styrka, ny tro på det åter vaknade nyskapade livet... Amédée, hennes trogne följeslagare genom livet.

Visserligen hade det icke varit utan stora svårigheter och strider som de båda lyckats, där så många andra mindre väl utrustade hade måst ge tappt, de hade dock till slut triumferat och kunnat uppställa sin fria förbindelse som ett exempel på gott samförstånd med bevarad självständighet för bägge parter.

De hade haft sorgen att se den ene efter den andre av sina trofasta vänner från de svåra dagarna stupa på vägen... Först Paule, hon var den första, sedan Mérette, som testamenterat till Claude och Gine den förmögenhet hon sparat under ett liv i försakelse.

Sedan hade de en efter annan stilla slocknat, den gode Zélonoff och Broussat, vars plats i Kvinnornas internationella råd hon nu själv intagit... Älskade skuggor, vilkas minne komme att leva lika länge som hon själv! De dödes andar skänker de levande råd, när dessa förstå att lyssna...

Och här inför hennes ögon stod den förskönade bilden av dem båda, dessa bägge stolta, förtjusande varelser, födda av deras kött och genomsyrade av deras anda! Som tvenne raka tallar hade de skjutit i höjden innan man visste ordet av, vackra träd ur bördig jord... Roussot har rätt, tänkte hon för sig själv, i dag är de jämnvuxna med oss, i morgon ha de hunnit förbi oss...

Den ständiga tillväxtens lag fördunklade ingalunda hennes stämning utan kastade ett förklarande skimmer över den... Löften, som skänkte styrka i den dagliga kampens eld, den eviga härjningen av den brand, som ständigt tändes på nytt av människornas dumhet och ondska...

— Ifall du har några ärenden att uträtta i Paris? — Gine erbjöd sig tjänstvilligt.

— Jo, det har jag nog.

— Skynda dig då att skriva upp dem, medan jag packar min väska.

— Hur länge tänker du bli borta?

— Inte mer än som behövs för dina uppdrag och mina besök hos vännerna. Claude skall vara tillbaka och hämta dig i slutet av veckan... Er utmärkta kongress i Budapest!

Det stack fram en skymt av avund under hennes småleende. Gine skulle gärna ha önskat att hennes mor tog henne med litet oftare på sina agitationsresor, begagnade henne hellre än brodern för de många bestyr utåt som följde med hennes ställning som sekreterare. Gine var god nog när det gällde att sköta den vanliga brevväxlingen, diktera in i apparaten och ordna anteckningar så att de kom i riktiga fack... men för att göra sånt där behövde man verkligen inte ha skaffat sig betyg från Högre Normalskolan! Att sitta på kontor när det skulle ha varit vida roligare att liksom Annik och Claude få flacka runt Europa och så goda ord bland massorna, att fara än hit, än dit, berusad av de vida rymderna, genom vinden som piskar ens kinder, andas den klara luften i vildaste fart, det hade varit något annat!

Annik, som förstod hur det var fatt, föreslog för att mildra stämningen en smula:

— Ifall du hellre vill bo hos Blanchets under den tiden vi är i Budapest med Sylvestre, är jag säker på att Monique skulle bli förtjust.

— Det var en god idé! Jag dyrkar Versailles...

Claude underströk med ett hjärtligt skratt:

— Och du har ingenting särskilt emot Georgi!

Hon tog ett par muntra danssteg och sade därpå till sin bror, som höll på att pröva om vingarna lydde styret ordentligt:

— Du är alltför petig... För en resa på halvannan timma.

Han förklarade:

— När man ska forsla med sig en åsnesäck som du.

Hon gav honom en munter knuff med knytnäven.

— Åsna kan du vara själv! När Georgi sett över maskinen, är det nog bra.

Georgi Blanchet, deras barndomsvän, stod lika högt i gunst hos dem båda. De dyrkade också bägge hans syster

Sylvestre, med hennes fina profil... Utsikten att få tillbringa ett par veckor i denna familj som hon trivdes med, tröstade Gine fullkomligt. Om Sylvestre, som snart skulle ta sin medicine doktorsgrad, ville roa sig med att deltaga i kongresser, det fick hon gärna! Gine avundades henne inte. Claude fortsatte med att pika henne:

— Javisst, när det gäller Georgi, då är Sylvestre och du lika galna. Då har en annan bara att hålla sig undan. Visst är Georgi bra, men inte är han en trollkarl.

Han lät vingen gunga åt sidan, lät den luta, de pärlgrå vingarna rörde sig bägge två såsom de skulle. Han lyfte upp dem, drog ned dem, ställde dem vågrätt. När han lyft dem, gåvo de åt maskinen, som satt lik en stor purpurröd fågel på sitt metallstativ, en gungande rörelse upp och ned.

— Det är storartat utbrast Gine. — Att ha kunnat sätta ihop de båda sätten att flyga, med segel och motor, det är storartat. Det har du inte funnit på, min gosse... Du med dina jordskrapor befordrar inte framåtskridandet så mycket som han med sina flygande skyskrapor.

Claude skämtade, medan han undersökte magneterna:

— Det dagliga brödet behövs nog ändå... Trots doktor Lagres koncentrerade näring... en fullständig måltid i ett piller.

— Vad säger du om det, Annik — inföll Jean Roussot.

— Han kan vara belåten om han uträttar ett dagsverke som jag. Livet är kort och måltiderna äro långa.

— Det finns människor som ännu hämtar sin föda ur jorden, lyckligtvis. Vänta tills jag blir färdig med min torkmaskin. Då ska Gine få se om inte den är lika bra som luftskruven.

Brodern och systemen gnabbades ständigt om detta. Georgi Blanchet hade gått igenom Polytekniska högskolan och redan, knappt tjugutvå år gammal fått ett namn genom sina uppfinningar för luftfärdsl. Claude, som var två år

yngre, och för inte länge sedan gick som elev i skolan för Konst och Teknik — detta efter föräldrarnas önskan — arbetade nu som okänd men flitig fabrikant av lantbruksmaskiner. Dessutom var han diktare och livligt intresserad av litteratur. Han avslutade samtalet med ett:

— Gör dig nu i ordning och stå inte där och prata Jag skall träffa någon på fabriken klockan sex i kväll.

— För att inte tala om den du skall möta redan klockan 5 vid Tuilerierna.

Han gav henne en blick av spelad förvåning:

— Vad nu då?

— Åh, man vet vad man vet...

Han kunde inte hålla tillbaka ett småleende, en bekännelse utan ord, javisst, hon hade genomskådat honom. Han ville gärna vara på platsen när Marise Cervier skulle landa, återkommen från New York. Nå, än sen?

Gine var belåten att ha gissat rätt och ville inte plåga honom längre:

— Var du lugn, vi ska nog laga att du är där på platsen. Låt mig bara få fem minuter på mig.

Den vackra septemberdagen gynnade hans ledighet, fabriken redde sig förträffligt utan honom, men då han inte gärna ville uppge det verkliga motivet till denna utflykt, hade han hittat på en förevändning, nämligen att helt oförberett infinna sig och se om allt gick som det borde.

Han var meddirektör, med ett inflytande och en kompetens som överraskade, trots de brådmogna anlag hela hans generation visade, för den stora kooperativa industri, som grundats 1927 i Mantes av baron Piombino, en filantropiskt anlagd kapitalist.

Han hade nog haft andra anbud, ännu fördelaktigare än detta. Gjuterierna i Romicourt, liksom Crosat skulle gärna ha velat lägga beslag på Amédée Jacquemins son. Genom den unge mannen skulle man också få fadern på sin sida,

denne statsman, vars hela person andades den evangeliska socialismen.

Det internationella kapitalet och dess feodalt anlagda stormän i världen hotade denne överlägsne arvtagare av Jaurès, denne räddningsman som två gånger som konseljpresident hade lyckats få den franska oxkärren tillbaka på demokratiens väg. Under någon tid gick statsmaskineriet som det skulle, moderniserat under denna förtjänstfulla ledares händer, vidsynt och rättänkande som han var... Men sedan följde en rad oduglingar, jobbare som gjorde sig enväldiga, så kärren gnisslade och slingrade, var nära att falla i gropen... Det gick för lätt och ledigt sedan dessa män kommit till styret.

Annik gav Claude sina förhållningsorder för att han riktigt skulle dra nytta av sin korta vistelse i Paris. Han borde slugt utforska av Jean Cerviers omgivning vad som låg bakom fotogenkriget och det verkliga motivet till att Jean reste till New York.

— Då du är god vän med hans dotter, så försök åtminstone när du träffar henne att få reda på vad som döljer sig bakom det där företaget.

Den engelsk-tyska finansen gjorde stora ansträngningar för att, som det påstods få i sin hand de outtömliga malmtillgångar i Provence, som nyligen blivit upptäckta efter dem i Forez. Medan Amédée var på resa till Japan, där han höll en rad fredsföredrag, var det oundgängligen nödvändigt att skaffa honom följande upplysning: vilka voro de utländska banker som förutom Jean Cerviers bank voro intresserade av att så här metodiskt söka få i sin hand Frankrikes naturtillgångar?

Claude lovade att göra sitt bästa. Rousset, som fastän konstnär, likväl hade levande intresse för allmänna angelägenheter, förklarade vad meningen var:

— Om man låter de där storslukarna sköta sig själva, blir vi alldeles uppätta, inte med engelsk sås, men med engelsk-tyska kryddor. Och detta utan att vi märker det... Hur lönande kriget från alla synpunkter än må vara för dem där herrarna, har de i alla fall vissa fördelar av att spara det till en annan gång, ifall de kan.

— Det är inte riktigt säkert. Låt vara att organisationen mellan folken ännu befinner sig i sin linda, så utgör den dock en hotelse mot det kapitalistiska trycket, och med varje dag blir hotet skarpare. Kriget är icke bara det yttersta målet för fabrikanter av kanoner och giftiga gaser. Det är också för finansmännen, som styr och leder oss, enda sättet att förverkliga en dröm, som redan hägrade för Thiers: att tappa bloden ur demokratien, inte bara för trettio år framåt, utan för alla tider.

Claude ryckte på axlarna.

— Nå, det där...

— Ja, vad framtiden angår — insköt Annik — har jag aldrig misströstat... Det är den närvarande tiden som gör mig orolig. Sen de uttömt alla oljetillgångarna, blir det alldeles nödvändigt att samhället reser sig, och den här gången ska vi inte låta stuka oss så lätt. Alltså...

Roussot insköt:

— Det är storartat! Och det spelet skulle de våga inlåta sig på?

— Ja, utan betänkande, då deras hela tillvaro står på spel... Och då de tror sig vara de starkare...

Claude kastade en blick åt huset till... Vad kunde Gine ha för sig?

Då hon inte visade sig invände han:

— Ett krig för jobbarnas skull, omöjligt, det begriper ni väl. Europa har ju knappast hunnit läka sina gamla sår ännu. Och överallt skjuter den demokratiska rörelsen fart...

— Jo vackert, hos oss till exempel — hånade målaren. — Med en Laume och Solmou vid styret! Det är värre än förr i världen, när »Tigern» eller Alexandre Vilfaux regerade.

— Och ändå — sade Annik — är dessa Solmou, de Laume och deras likar något tillfälligt... Dem kommer Amédée att befria oss från. Men att England böjt sin nacke, att konservativa och liberaler slagit sig ihop mot arbetarrörelsen, sedan denna lidit nederlag...

— Den lever alltså — framkastade Claude.

— Ja, men reducerad till ingenting. Och de preussiska och bayerska chauvinisterna, dagens herrar i Tyskland, trots vår vän Rohn, vad ska vi säga om dem? Där borta liksom hos oss har partignat förklarat arbetareklassen. Detta begagnar borgerskapet sig av. Härtill kommer den envisa tanken på hämnd, på revansch, som grumlar så många huvuden på andra sidan Rhen.

— Vem är skuld till detta — undrade Roussot — vi, som tagit Saarområdet och inte släppt ifrån oss Rhenlandet förrän vi tvingades med våld? Nu får vi bittert sona våra gamla misstag och den anstrykning av imperialism som det nationella blocket gav Frankrike, för att inte tala om rättsskandalen med Cibéron... Vi måste gottgöra vad vi brutit. Tänk på den trångbröstade Versailles-traktaten, så helt annorlunda än Wilsons storslagna drömmar och den rättsfred, som folken gick och väntade på. Vår övermodiga politik var så mycket dummare som vi varken hade folk eller pengar tillräckligt för att upprätthålla den. Vi med våra uttömda finanser och en befolkningssiffra som bara ökas droppvis.

— När man tänker på — sade Claude — att så många miljoner människor underkastat sig det stora offret endast och allenast därför att de levde i den tron, att en ny tingens ordning därigenom skulle tryggas!

— Ja, min gode Roussot — inföll Annik — hur många gånger har det inte upprepats, att varje seger är en katastrof och att det gamla ordet »krig lönar sig» var det blodigaste gyckel?... Krig lönar sig inte, varken i dag eller i går, utom för dem som försträcker de nödiga medlen. Visst skulle det löna sig för dem som kokar ihop det som en annan börskupp, ifall man läte dem göra som de ville. På det här sättet styr vi rakt hän emot en kritisk punkt, värre kanhända än 1914. Nu är det inte längre kejsarna av Tyskland, Ryssland och österrike, inte heller den franska chauvinismen, som hotar den skröpliga freden. Det är kejsarna av Oljan, av Kolet och av Järnet, det är världskapitalismen som arbetar i all hemlighet på sitt stora erövringskrig.

— Till all lycka finns det i alla länder en växande skara socialister som håller ögonen öppna. — Det var Roussot som talade. — Och nog hoppas jag att i Frankrike som överallt fåren den här gången ska vägra låta föra sig till slaktbänkarna.

— Då har du inte sått förgäves, mamma. I dag är vi de flesta, och i morgon kommer vi att bli de starkaste. Borgarklasserna är på väg att dö ut, medan folken håller på att födas.

— De förra sitter dock alltjämt inne med makten.

— Den kommer att brytas mot vår energi. Den unge mannen rynkade ögonbrynen hårt.

— Ska det behövas en revolution, så låt oss få den. Må blodet falla tillbaka på dem som låtit det gjutas. Det onda kommer att försvinna med illgärningsmännen.

Hans lust till faran, hans djärva ungdomlighet löste frågan med ett hugg.

— Bravo, Saint-Just! — utropade Roussot.

Detta var ett tillnamn han givit Claude, som mer än av någon bland alla revolutionshistoriens hjältar var betagen

av honom som kallades »ärkeängeln med stålblicken». Saint-Just förverkligade i dubbelt mått, i sin ungdomliga dyrkares ögon, de dygder som lyste fram i hans blotta namn: Helighet (Sainteté) och Rättrådighet (Justice). Hos föredömet och lärjungen, samma hunger efter det absoluta, endast med den skillnaden att Claude var mildare till sin läggning. Han kastade en vacker blick på sin moder som upprörd ropade:

— Blod, vilken fasa! Skall jag då aldrig lyckas omvända dej?... Förstår du då inte att blodet med naturnödvändighet ropar på nytt blod? Det är en provokation till nya blodbad utan ände... Våldet, hur många gånger har jag inte upprepat för dig, att våldet är den ynkligaste av alla svagheter.

— Jag antar väl — svarade Claude — att man ska rå med uslingarna utan att behöva vrida av halsen på dem... Men var har Gine blivit av?

Han väntade alltjämt otåligt framför sitt flygskepp och hörde inte längre på Roussot och modern.

— Edra ansträngningar kommer i alla fall inte att ha varit utan sin nytta — fortsatte målaren. — Tack vare ert internationella kvinnoråd håller det på att vakna ett universellt samvete med skarpare sinne för framåtskridandets krav och ett omätligt behov efter fred och arbete...

— Ja, sannerligen, det skulle jag hoppas — mumlade Annik häftigt.

— Sedan nu kvinnorna fått rösträtt över hela världen...

— Utom just i de latinska länderna, är det inte en skam! Att man ännu kan våga undanhålla oss rätten att delta i lagstiftningsarbetet, som om vi inte på det kommunala området, både som väljare och valda, när det gäller hygieniska frågor, fattigvård eller budgeten, glänsande bestått provet.

— Tålmod, min vän! Frankrike skall väl ändå en dag lyssna till sina profeter... Fackorganisationen, som du och Amédée arbetat för så vackert, den börjar bära frukt. Om Nationernas förbund släpat sig fram utan att ta riktig fart, beror detta på att det inte är annat än ett administrativt högre råd regeringarna emellan och att dessa lika litet kunnat besluta sig för att låta förbundet rusta ensamt som att samfällt avväpna. Det finns en ny moralisk makt i världen: Folkens förbund. Om det bara ville ropa på fred, skulle nog krigshetsarna lära sig hålla mun och i morgon dag skall den internationella federationen av olika yrken kunna besluta en fördelning mellan deltagarna, såsom det sker i varje hederligt affärsföretag, av vad som obestriddligen är allas egendom... I stället för att som nu låta Cervier och hans kumpaner ha fria händer för att bilda Europas förenta stater till deras egen fördel, med monopol på all produktion... Vi få se, Annik, vi få se, vänta bara till nästa val... Om bara er man kan förmås ta styret, skall Frankrike, i stället för att låta släpa sig som en bogserad pråm, som det gör nu, återigen visa vad det verkligen är: själva gallionsbilden, med ledlyktan lysande på toppen.

Plötsligt hördes Gines glada skratt.

— Ja, när man lämnar er ensamma med Saint-Just, då kan ni prata.... Säg nu adjö till mamma och låt oss komma i väg.... Ni får god tid att förbereda era statskupper, när ni reser till Budapest.

Hon gjorde en bugning:

— Fru presidentskan, herr »överporträttmålaren» i Folkens förbund...

— Din lilla rävunge! — sade målaren leende.

Annik gav en vänlig klapp på dotterns huvud, så inknäppt i kapuschongen, att man inte såg mer än hennes ystra ögon som stack fram genom öppningarna i kasken. Därpå tryckte hon en öm kyss på sonens panna, innan han

tog på sitt harnesk. Passagerarna hade knappt hunnit ta plats förrän helikoptern med ett susande som en raket steg rakt i vädret med en så våldsam fart att alla avskedsvinkningar avklipptes med detsamma. På några sekunder var den inte annat än en svart punkt på virvlande väg mot norr tills den försvann.

Annik och Roussot följde den med blicken så länge de kunde.

ANDRA KAPITLET.

— Där ha vi dem, det är dom!

— Nej!

— Jo!

— Vilken? Den som vrider på vingen? Louise Barlot skrattade högt:

— Sylvestre begriper sig på det! Hon tar en gammal klumpig luftdroska för sin brors flygdon... Hör hur det knakar i järnstommen! Och detta inbillar du dej vara en tystgående?

Denna var också en av Georgi Blanchets uppfinningar. Louise Barlot som var förtjust i uppfinnaren, var stolt över den som om patentbrevet burit hennes eget namn... Alla teg vid borden runt omkring, man uppfattade verkligen motorns surr. Det skrattades allmänt.

— Du har rätt — medgav Sylvestre. — Förresten är deras maskin i vitt och rött... De är försenade. Är du säker, Georgi, att de gör nedstigning vid station B?

Det var Luois Barlot som svarade en smula skarpt:

— Som vanligt, naturligtvis. Eftersom din väninna Gine telefonerat till honom: vid Tuilerierna, klockan 5.

Georgi rynkade omärkligt ögonbrynen när han hörde namnet Gine. Utan att uppge sin vanliga fåmälthet fortsatte han att läppja på sitt iskaffe, som han tog i små skedar. Han hade ett magert ansikte med något plågade drag, vars utomordentliga tankfulla skärpa verkade starkare på Louise Barlot än någon annans, och denna eftermiddag hetsade henne mer än vanligt. Hur skulle det bli möjligt att tränga fram till denna själ, som tycktes ständigt

frånvarande, eller som, när hon hade den inför sig, kröp in i gömslen? Gine var den enda som nådde ända fram. Hon avskydde denna flicka, i grunden var den där lilla Jacquemin-Raimbert (man kunde knappt hålla reda på vad hon hette!) förresten också Sylvestre, rätt otrevliga med sin tillgjorda enkelhet. Om den ena blivit doktor, vad skulle det vara bra för, när man har så man kan leva... Och den andra gått igenom skolan i Sèvres! Nippertipper, det var vad de var...

Det blev en paus.

Ni är inte vidare pratsamma, tycker jag... Det är väntan och spänningen, som kommer er att tappa andan, kan jag tro?

Dotter av Barlot den äldre — firma: Krigsautomobiler — kunde den unga millionärskan inte fatta att man motstod hennes tjusning, eller låtsades tycka om att roa sig på annat sätt än alla andra — alla andra betydde för hennes inskränkta blick hon själv och hennes likar. Hon skulle gärna ha bytt bord och hellre slagit sig ihop med ett annat sällskap, de tre Huberte (den första och andra Poursaillon du Vigan och Jane Hubert, som uttalade t:et i sitt namn, fastän man på hennes manliga later kunde ta henne för kavaljeren mellan två väninnor...)

— En ryslig massa människor i dag — påpekade Louise Barlot darrande av otålighet.

Station B vid Tuilerierna, vars terasser omlagts till landningsplatser, var belägen mitt emot Cerviers bank, som hade sina lokaler i det stora kvarter, som i gamla dar var upptaget av Hotel Continental. Endast Bodegan låg kvar på sin gamla plats, ombyggd till en bar, där djävulska cocktails hade utträngt det gammalmodiga portvinet. Den baren kallades Frysboden och hade blivit ett slags kosmopolitisk buffet, som modet gjort till en samlingsplats för dem som ville titta på hur flygskeppen kom och gick på den nya

luftstationen. Här satt man om sommaren och väntade på någon överraskande ankomst. Särskilt i dag väntades ministern Jean Cervier och hans dotter hem från New York.

En sannskyldig fåfängans marknad, som drog till sig en massa snobbar som i den allmänna röran hoppades göra ett lyckligt möte. För affärsfolk tjänade baren som väntsal, men där satt också mera tillfälliga gäster som Georgi och hans syster. Dessa betraktade roade men med ett visst förakt allt som den lyxmättade prostitutionen med sin falska glans upprullade för deras ögon, lät stråla, larma och vimla, från den utstyrda kokotten till de unga flickorna, klädda efter sista modet. Här fanns inte många herrar, om man undantar några rena ungdomar eller de riktigt ålderstigna, som kunde ta varandra i hand, med sin senila pojkaktighet och skrytsamma vräkighet.

Från tolv till ett och mellan fyra och sex — inte en minut tidigare, inte en minut senare — gick paraden här för full maskin. Här häcklades mer än beundrades de gamla former av flygskepp, som visades, från baljan till torpeden, de nya mahognybåtarna med sirade vingar. Här fanns taxameterflygare och praktfulla privatskepp, uppradade längs slätten på den gamla Bollspelsplatsen, utmed garagen för resemaskiner, som ideligen släppte upp hela moln av praktfulla metallfåglar. Genom barens öppna dörrar såg man det fina flätverket av den rullande trottoaren, som gick längs Rivoligatan och arbetade nästan ljudlöst alldeles ovanför körbanan, förbehållen automobilerna, med deras dova brummande.

Ett genomträngande skri kom alla huvuden att vändas. Det var Jane Hubert som hejade åt ett sällskap nykomna, tre unga herrar, grönaktiga i synen, som svängde höfterna under alltför korta kavajer med utstuderat koketteri. I spetsen gick den berömde pederasten Paul de Laume, son till den inte mindre berömde Max de Laume, f. d.

undervisningsminister, för tillfället utrikesminister och konseljpresident i en person.

Poet och målare på en gång, när han hade tid — till och med stormästare för sfäristerna, vars skägglösa trupper låg i luven på de sista kvarlevande kubisterna — företedde denna estetsnobb ett vidrigt, rent av spöklikt ansikte som påminte om en hopkrympt makkaapa. Han fyllde sig då och då med nya droger, *scopo* och *ouaba*. Bleka av samma laster verkade hans följe som en rad skuggor av samma man.

— Jag tillber dem skrek Louise Barlot — de är förtjusande.

— Tycker ni? — mumlade Georgi.

— En smula förkvinnligade, må vara... Med dem kan man åtminstone underhålla sig och prata i vädret om man så vill.

— Man är så att säga inom sin egen krets — gycklade han.

— De har framför andra den överlägsenheten att vara hövliga — gav hon igen.

— De sista riddarna — underströk Sylvestre. — Det gamla franska galanteriets sista tillflyktsort!

— Alldeles riktigt, adjö med er så länge, era grovhuggare. En annan gång, när ni blir på bättre humör...

Hon steg upp, med värdigheten hos en pärlhöna. Hon var stött men ännu mer förtjust över att ha fått taga sin del av de duster Paul de Laume och hans gäng utkämpade med de tre Hubert.

— Lycklig resa — suckade Sylvestre. — Nu ska jag säga hon är i sitt esse. Nu fattas bara Marise Cervier.

Hon snörpte hop munnen med ett uttryck av förakt, så hennes fina besjälade ansikte blev ännu smalare. Hon tjusade genom sin omedelbarhet och den uppriktiga blicken, som åt hennes brunetta behag gav en särskild

dragningskraft, hon verkade som en spänstig råbock. Lika litet som Louise Barlot kände någon sympati för Gine, som Georgi tillbad, kunde Sylvestre finna att det var något bevänt med det falska mynt Marise genom sin fräcka flört gav tillbaka på Claudes uppriktiga kärlek.

Alla fyra, Georgi och Sylvestre Blanchet, Claude och Gine, som uppfostrats samman i ännu större förtrolighet än den som rådde mellan deras föräldrar, hade vuxit upp sida vid sida och utan att göra sig riktigt reda därför smält samman i känslor och tankar. Grenarna hade liksom slingrat sig i varandra så innerligt, att de själva knappast kunde skilja sina personligheter åt. De kunde på så sätt betraktas inte blott som bröder och systrar, hopknutna genom familjeband och förenade genom samma ömsesidiga tillgivenhet, utan rent av, sig ovetande, som bestämda för varandra.

Likväl med den enkla skillnaden, att Gine

— De kommer mig att svettas, de små herrarna — förklarade Georgi. — Ska det vara och Georgi redan var på det klara med sitt val och, utan att ha avslöjat det för varandra, gick som berusade av livslust, medan deras ömsesidiga böjelse i hemlighet slog ut som en blomma. Medan Sylvestre å andra sidan ännu gick okunnig om eller snarare undvek att bekänna för sig själv den lidelse som drog henne till Claude, såg denne, bländad av Marise, i sin lekkamrat ingenting annat än väninnan. Och den älskande led härunder mot sin vilja.

Plötsligt uppstod det vid Paul de Laumes bord ett så hysteriskt larm som i en upprorisk hönsgård, att Georgi, hur lite han än fäste sig vid sådana saker, mumlade:

— Damerna överdriver.

En av Poursaillon du Vigan (Huberte I) reste på sig och rörde i limonaden med blinkningar som hade hon råkat i extas, sög det rör, som sfärismens höge stiftare med en min

av oändlig vedervilja nyss lämnat i botten på sin cocktail.
Hela hönsgården började kackla alldeles förtvivlat. Utan att
röra en min tacktes Paul de Laume mitt i oväsendet
klagande deklamera en vers ur en av de dikter han satte
högst:

Plocka på sluttningen
Min flyktiga
Smärtas
Blomma...

— De kommer mig att svettas, de små herrarna —
förklarade Georgi. — Ska det vara män? Lika litet som de
där fruntimmerna är kvinnor.

Skratten fördubblades. Fröken Poursaillon du Vigan den
äldre slickade sig om läpparna med spetsig tunga. Louise
Barlot skrek:

— Det är härligt med ungdomen.

Georgi vände ryggen till, alldeles upprörd, och
utslungade tillräckligt högt för att bli hörd:

— Ungdom, de där, åh bevare mig väl! Det verkliga
arbetet i jorden, på kontoren, i verkstäder och fabriker...
Deras ungdom! De är tusen år gamla, dessa löss, förutsatt
att de har någon ålder.

Sylvestre sökte lugna honom:

— Ta inte så illa vid dig. Kan man ens säga att de
existerar? Inte mer än ett foster, lagt på sprit. De är
dödfödda.

— Stort misstag. Titta bara! Dessa flickor ska sätta frö
en gång när deras tur kommer. Däri ligger faran. Det
behövs bara ett osunt frö för att växten skall bli förkrympt.

Han tog upp sin klocka:

— Besynnerligt, de låter inte höra av sig.

Var och en gick i sina tankar under det de väntade på de resande. Emellanåt retade de sig över att mot sin vilja uppsnappa ett och annat ord från grannarna. Hönsgården kacklade fortfarande med något sänkta röster, de satt med huvudena hängande över bordet. Paul de Laume var den som höll målron vid makt, han profeterade, medan hans redan något avskalade huvud vaggade av och an. För tredje gången hade han upprepat sin stora sats, som ingen gitte höra på: »Långsamt... helt sakta... tills svindeln kommer den dystra...» medan Henri Chanteroy, en amatör på musik med praktisk läggning gjorde följande anbud åt den sextonårige Jean des Rancois, som köpte och sålde vad som helst:

— 5,000 tons guano, Chile.

Det kan du vara själv.

— Idiot! Och båten på köpet, om du vill. Direkt från Valparaiso, fritt på kaj...

— Tack, konstgjorda gödningsämnen, det enda som duger. 10,000 tons superfosfat, vill du? Nej? Alltså, ett pärlhalsband? En ren slump! Värt fem hundra tusen...

— Hur mycket begär man då?

— Två hundra.

— Skall tänka på saken...

Jean des Rancis, som kände att han fick napp, började pressa på.

— Möjligen hundra åttio... för din skull, du är en sån hygglig grabb. Du får kvinnan på köpet, hon duger... lita på mej.

Jean des Rancis tecknade med bägge armarna i luften en ballong.

— En modell för Paul, försäkrar jag dej. Henri Chanteroy gjorde en ful grimas:

— Tack, sånt begagnar jag inte...

— Du vet inte vad du går miste om... Den brådmogne mäklaren utbredde sig i detaljer: »Det är Luce Dantin, Solmous gamla älskarinna... Lämpar sig för en boxare...», när samtalet plötsligt avbröts av långa ah-rop. Alla huvuden vredos uppåt, man steg upp från borden, och Louise Barlot förkunnade hänryckt:

— Det är Marise.

Rak som en pil styrde ett mäktigt hydroplan i blått och gult över Louvreträdgården rakt mot taket på Cerviers bank för att gå in i garaget. När det var på omkring hundra meter lösgjordes hastigt en fallskärm och slog ut sitt segel över en spenslig människogestalt.

Driven av en dynamo i miniatyr gled den automatiska landningsapparaten behagfullt utöver den rullande trottoaren och slog ned med passageraren rakt framför ingången till baren. Denna utmärkta apparat var ännu så lite använd, att Marise vid landningen mottogs med dämpade handklappningar. En av bankens portvakter, som sprungit till, tog handom fallskärmen och vecklade ihop den, medan en annan skötte om den resandes kappa och hennes andningsmask.

Hon skakade sitt gyllne kortklippta hår och rätade på sig, smärt som en page, i sin overall av gazellskinn.

Ett minderårigt vilddjur! — utropade Paul de Laume i det han kysste hennes hand. — Välkommen, allra skönaste! Ni kommer från Kamchatka?

— Man fryser kan ni tro på 4,000 meter, med denna rasande fart... Från New York till Paris på femton timmar, det kan man kalla att sätta rekord! överlägset kastade hon ut den stora nyheten som gjorde sin effekt, varpå hon beställde:

— Kypare, en upper-cut!

En cocktail som ett nävslag... Hon tömde den i ett drag, törstig som hon var och beställde strax en till, som hon

svalde medan hon väntade på det glas kylslagna Vittelvatten som Jane Hubert brukade släcka sin eviga glöd med.

— Nu går det bättre.

Efter att ha hälsat på varandra med några lätta nickar började sällskapet prata, medan Sylvestre satt och hörde på.

— Hur går det med din amerikan? — sade Huberte.

— Föreslagit honom att gifta sig med mej.

— Varför det då?

— För att få honom skild! Det fordrar jag som bevis på hans kärlek, hans hustru har nämligen större förmögenhet än jag.

— Och det har han gått in på?

— Nej, lyckligtvis inte!

— Nå, vad sedan?

— Man har i alla fall haft en trevlig natt tillsammans... för att låta honom känna saknad.

— Saknad?

— Javisst, vad tror du eljes? Vi superade, vi höll på med smörgåsbordet till frampå morgonkvisten. Det var förresten härligt. Jag begärde inte mer och han på sitt håll var nöjd med vad han fick. Soppan och köttet får han därhemma...

De tre Hubert bröt ut i gapskratt, och sfäristerna instämde med överlägsen min. Louise Barlot sade gillande:

— Smörgåsbordet, det är det enda som duger!

— Det skall du säga, du lilla helgon, som ingen kommer när.

Med dessa ord reste sig Marise.

— Ovanpå det här, mina barn, ska jag gå in och ta en dusch. Vi träffas i övermorgon hemma hos mej klockan tre i Garches. Föräldrarna är inte där, så vi kan ha hur skojigt vi vill. Ni är välkomna allihop... Vi dricker te, vi äter middag,